

„Nu vă pierdeți timpul să luptați între voi pentru a deveni voluminoși și mari, fiindcă nu e nici o diferență între mare și mic!”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 774
22 - 28 aprilie 2026

Nu procentele companiilor naționale strategice „listate” contează, fie și ca piese de domino ori pioni pe o tablă de șah, ci jocul pe de-a întregul...

Cezar Adonis
Mihalache

Să zicem că am crede în „onorabilitatea” guvernanților care aproape că se jură că nu ne (mai) fură, că au făcut-o deja!, și că prin listarea companiilor naționale de stat (rămase...) nu ar fi vorba despre o privatizare integrală... Ci ar fi vizate, de fapt, doar procente insignifiante din acestea, iar statul ar rămâne acționar majoritar... Dar problema este generată tocmai de procentele „insignifiante” puse la bătaie de către guvernanți, atât prin cumul lor la nivelul întregii economii a țării, și raportarea lor la procentele acționarului majoritar – Statul Român, dar și prin destinația lor următoare... Mai ales în condițiile în care România se află sub un evident război economic de preluare/acaparare, în fapt, de predare chiar prin mâinile guvernanților, a industriei sale, a piețelor de desfacere, a nișelor economice... Și nu mai vorbim doar despre posibila intruziune a unor interese străine în acționariatul companiilor naționale ale țării, ci și de cumulul lor, la nivel de prezență, în favoarea unui anumit jucător... Pentru că, în momentul în care în toate companiile strategice ale țării va fi prezent un anumit „jucător”, tabloul securității economice naționale se va schimba radical; inclusiv al aceluia geostrategic în contextul fronturilor ce se înmulțesc și se apropie, și nu doar spre limesul țării, ci înspre sferele ei economice interne, prin globalizarea efectelor economice ale conflictelor din apropierea țării dar și din lume... Or, în condițiile în care România se găsește deja sub asaltul cumpărării bucată cu bucată, a terenurilor și fabricilor sale, a piețelor de desfacere, a segmentelor de depozitare, transfer și logistică, în favoarea aceluiași mare „achizitor” (inclusiv pentru a vinde prin noi în UE toate produsele sale, dar și spre ale zone ale lumii, precum cele cândva aflate pe rutele ei de cereale, astăzi aflate sub presiunea și blocajul de război al Rusiei), a mai pune pe piață procente din companiile de stat strategice nu generează doar vulnerabilități, ci ne expune integral și iremediabil... Pentru că nu poți scoate la vânzare nici măcar un singur procent din aceste companii strategice fără a fi dezvoltat un minim

mecanism legislativ care să împiedice aglutinarea acestor procente, cumulate practic bucată cu bucată (așa cum a fost înstrăinat pământul țării, apoi industria și economia, prin toate fabricile, piețele și nișele noastre de desfacere) în beneficiul unui jucător scos în față de către Bruxelles: Ucraina... Pentru că dacă legea monopolului prevede doar limitarea acaparării majoritare a unui segment de către un jucător, asta nu înseamnă că, în lipsa unei asemenea acțiuni, același jucător nu va putea exercita un monopol (care, în final, se va referi tot doar la ceea ce contează azi: controlul) la nivelul întregii economii a țării prin cumulul procentelor preluate din segmentele esențiale ale acesteia. Mai ales când nu există nici o minimă limitare legală a posibilității ca un centru de interes (în cazul de față, și pentru conjunctura de acum, Ucraina) aflat în spatele companiilor scoase în față pentru acapararea logistică a pieței, să nu depășească un procent, al poziționării ca majoritar, al activelor (din oricare segment economic) al unei țări... Și nu avem nici garanția faptului că, prin preluarea a „doar câtorva procente insignifiante” din activele companiilor strategice scoase la vânzare de către guvernanți, România să nu fie acaparată și devorată din interior spre exterior, transformându-ne într-un stat în care prezența unei puteri regionale să depășească, la nivel de preluare a pieței, tocmai controlul dat de acel procent majoritar garantat Statului Român prin lege...

În fapt, suntem într-un moment în care toate companiile naționale, reclamate de către guvernanți ca fiind păguboase, vor conta mâine indiferent de „găurile negre” financiare și fiscale pe care le-au generat în trecut... Pentru că însăși conjuncturile globale se schimbă într-o măsură în care trecutul financiar al acestor companii nu va mai conta, nici măcar la nivelul cheltuielilor cu salariile și indemnizațiile supradimensionate, esențiale fiind doar resursele (actuale, dar mai ales cele viitoare, precum gazul din Marea Neagră) pe care acestea le au. Pentru că lucrurile nu se complică întâmplător în lume... Ele urmează un scenariu bine trasat... În care singura necunoscută, de exemplu, rămâne momentul în care, la nivel economic și de securitate

a resurselor disponibile, Europa a fost de fapt predată Statelor Unite... Pentru că dovezi au existat, dar nu am vrut să le vedem... Precum alocarea prioritara a achizițiilor de vaccinuri din pandemie către firme din SUA (ca produs final cumpărat sau ca licență de producție), care ar fi trebuit să ne dea de gândit... Mai ales într-o Europă în care propria industrie farmaceutică (inclusiv la nivel de cercetare) a fost trasă pe dreapta pentru a lăsa culoar liber intereselor „unchiului Sam”... Iar astăzi, se petrece același lucru... Cu alte ținte pe care UE brucelează le declară nepotrivite pentru Europa... În care alți jucători devin paria pentru asigurarea cu resurse a Europei, dar nu pentru a proteja atât statele europene de ceva nedefinit oricum (dar continuu dezvoltat speculativ-imaginar), ci pentru a mai pune un ponton de influență la dispoziția Statelor Unite... Iar o nouă dovadă (și de câte altele va mai avea oare nevoie Europa pentru a se trezi?!), vine din radicalizarea Bruxelles -ului care, după impunerea independenței energetice față de Rusia (de fapt, de blocare a pieței europene și îndreptarea ei spre o anumită „alternativă”), cere acum, la fel de agresiv, aproape pe același model al marotei „Vin rușii!”, o Mai ales, nu are încredere penderindere asumată a tru că autoritățile au statelor europene față de fost ezitante, insidioase, parciresursele din Orientul Mijlociu monioase cu informațiile, secrete (unde „unchiul Sam” este cel de ce forțează blocade navale, euro digital pentru că pretocmai pentru a nu mai ieși vreo picătură de petrol, colectiv, programare, limitare, netaxată de el, spre Europa!)... Iar Bruxelles -ul acționează aproape fățiș, îndreptând Europa, în „alegere” sursei de aprovizionare cu resurse energetice, spre petrolul și gazul lichefiat vândute chiar de Statele Unite... În asemenea condiții, vânzarea (predarea) procentelor din propriile companii naționale strategice, mai ales a acelor din sfera resurselor energetice, spre „listare”, și, previzibil, achiziționarea de către Ucraina (sau alți jucători ai UE) înseamnă facilitarea acțiunii de blocare a asigurării de resurse energetice din propriile surse și alinierea la coada petrolierelor cu produse USA (proprii sau capturate, acaparate, preluate și vândute ca „made in USA”), cărora li s-au pregătit deja și infrastructurile de descărcare din Grecia (pentru „coridorul vertical”)...

● expuși unor riscuri reale prin pierderea anonimatului în plăți,

Euro digital.. Și totuși: Cine (va) pierde, cine câștigă?!...

Gheorghe
Pipera

Inițiativa Băncii Centrale Europene de a introduce euro digital, ca alternativă la euro sau la monedele naționale ale statelor membre UE care nu fac parte din zona Euro redistribuie putere în sistem, iar orice redistribuire produce și perdanți. Inițiativa vine cu garanții (verbale) de securitate, anonimitate, libertate, proprietate. Dar dincolo de promisiuni, pe care le putem crede sau nu, trebuie să avem curajul să punem întrebările incomode. Este euro digital un „ban” în adevăratul sens al cuvântului? Știe cineva ce anume este euro digital și cum arată? Un instrument de schimb, un mijloc de plată și liberare de datorie, un etalon de valoare și un mod de teaurizare și economisire, așa cum este dintotdeauna banul, trebuie să fie ceva simplu, atât de simplu încât până și cel mai puțin sofisticat membru al societății, ba chiar și un copil de cinci ani, să fie capabil să știe ce este banul. Iar lumea nu știe nimic despre ce este euro digital. De asemenea, banul înseamnă încredere. Trebuie ca omul sau compania să aibă încredere că banul are toate funcțiile de mai sus. Iar lumea nu are încredere în euro digital. Mai ales, nu are încredere penderindere asumată a tru că autoritățile au statelor europene față de fost ezitante, insidioase, parciresursele din Orientul Mijlociu monioase cu informațiile, secrete (unde „unchiul Sam” este cel de ce forțează blocade navale, euro digital pentru că pretocmai pentru a nu mai ieși vreo picătură de petrol, colectiv, programare, limitare, netaxată de el, spre Europa!)... Iar Bruxelles -ul acționează aproape fățiș, îndreptând Europa, în „alegere” sursei de aprovizionare cu resurse energetice, spre petrolul și gazul lichefiat vândute chiar de Statele Unite... În asemenea condiții, vânzarea (predarea) procentelor din propriile companii naționale strategice, mai ales a acelor din sfera resurselor energetice, spre „listare”, și, previzibil, achiziționarea de către Ucraina (sau alți jucători ai UE) înseamnă facilitarea acțiunii de blocare a asigurării de resurse energetice din propriile surse și alinierea la coada petrolierelor cu produse USA (proprii sau capturate, acaparate, preluate și vândute ca „made in USA”), cărora li s-au pregătit deja și infrastructurile de descărcare din Grecia (pentru „coridorul vertical”)...

prin creșterea supravegherii financiare și dependența totală de un sistem digital. Organizații precum European Digital Rights ridică serioase dubii în privința euro digital, cu privire la protecția datelor și limitele trasabilității. Poate exista cu adevărat anonim într-un sistem complet digitalizat? Eu estimez că nu. Eu mă tem că există riscul de a transforma moneda într-un instrument de control social și economic. Ce se poate întâmpla cu cetățeanul, cu drepturile și libertățile lui, cu intimitatea lui, odată cu generalizarea euro digital? Vorbim despre eficiență, dar la ce cost? Putem accepta o lume în care fiecare tranzacție devine potențial trasabilă? Unde este limita între siguranță și supraveghere, între inovație și control? Cât de pregătit este, de fapt, cetățeanul obișnuit pentru euro digital? Pentru el, beneficiile invocate – plăți mai rapide și mai ieftine, siguranță sporită, acces facil la un instrument garantat de banca centrală – sunt reale doar în măsura în care infrastructura și educația financiară țin pasul cu ambiția politică. Altfel, această inovație nu este o oportunitate, ci o nouă distanță între politicile europene și realitatea de zi cu zi a oamenilor.

În altă ordine de idei, pentru statele din afara zonei euro, precum România, euro digital poate deveni un instrument de integrare forțată sau accelerată. Există riscul unei erodări a controlului național asupra politicii monetare, chiar înainte de aderarea formală la zona euro. Întrebarea crucială este: cine controlează, în final, moneda digitală – statele sau structurile supranaționale? Țările din Europa de Est pornesc de la un nivel mai scăzut de alfabetizare digitală, infrastructura financiară mai fragilă și vulnerabilități mai mari la fraude și atacuri cibernetice. Una dintre temerile mele este faptul ca euro digital riscă să accentueze decalajele economice, iar nu să le reducă. Se poate crea o dependență tehnologică și financiară față de centrele de decizie din Vest. Temerea mea este ca atât mai mare cu cât azi se vorbește de o „Europa cu două viteze”...

Apa cu urciorul, focul cu amnarul...

Gheorghe
Pipera

Așa vom ajunge... Să cărăm apa cu urciorul și să aprindem focul cu amnarul... Căci, de la 1 ianuarie 2026, pe teritoriul UE se aplică așa – numitul mecanism de ajustare a carbonului la frontieră, mai cunoscut sub acronimul CBAM. În mare, acest CBAM înseamnă o taxă impusă de UE pe toate produsele și materiile prime care au încorporată o amprentă mare de carbon (după definiția dată de UE acestei componente a

astfel de cazuri este vorba de grave și penale inginerii financiare – cine ia acele certificate de CO2 le vinde pe piață cu miliarde de euro profit, din nimic.

Apropo de piață – sistemul de tranzacționare de certificate de CO2 (denumite pompos Emission Trading System – ETS) este un oribil joc de poker financiar jucat de câteva entități secretoase de pe piața din Frankfurt, joc din care rezultă niște scoruri absolut aberante la care circulă certificatele. În ianuarie 2013, un certificat de CO2 costa 3,5 euro. Azi costă 78 de euro. Dacă întreprinderea

contra climei, războiul din Ucraina, complexul industrial al cenzurii, susținerea „investițiilor” în state terțe, prin programul Global Gate și alte ambiții de imperiu sovietic, fix pe aceste certificate, CBAM și CO2.

Ce s-a mai întâmplat semnificativ zilele astea? În mod neașteptat, Comisia Europeană a propus un proiect de reglementare menit a permite suspendarea temporară a CBAM, mai ales în perioade ca aceasta, afectată de două războaie. Măsura este, oricum, o palidă încercare de a reduce consecințele grave pe piața

cineva, totuși, dacă sunt de acord cu creșterea generalizată a prețurilor, ca urmare a acestor invenții ale unor pseudo-elite, bazate pe teorii sferto-științifice? Căci taxele de acest gen se regăsesc în prețuri. Oare are cineva înțelepciunea să observe că, de la o societate de consum, bazată pe economia de piață, Uniunea Europeană virează energic către o societate de peșteră, unde se va căra apa cu urciorul și se va aprinde focul cu amnarul? piper

Nota „Bene”...

Și da, tre’ să iubim mult viața asta a noastră,

vrea UE, cică. Aparent, ideea nu e rea.

Proiectul ar fi parte a Jalonului 4 (Managementul apei) din PNRR, care obligă România să dea eficiența Administrației Naționale „Apele Române” (ANAR), în scopul acoperirii integrale a costurilor reale de operare, întreținere și investiții în infrastructura națională de ape (baraje, diguri, canale colectoare, iazuri de decantare, balastiere, lacuri etc.). Ținând cont și de principiul poluatorul plătește, scopul pare nobil – prezerwarea apei și prevenirea deficitului de apă.

Doar că asta implică actualizarea tarifelor, contribuțiilor și penalităților pentru apa brută (apa industrială, agricolă, energetică, utilitară, comunală etc.). Operatorii din domeniu ar urma să acopere costuri ale utilizării apelor, în următorii 15 ani, cifrate la cca 30 de miliarde de lei.

La nivel declarativ, aceste noi costuri aplicate operatorilor economici nu ar trebui să afecteze consumatorii, adică nu ar trebui să se reflecte în prețuri mai mari la produse și servicii. Doar că la fel se credea și cu liberalizarea prețului la gaze și la energie, cu compensările facturice casnice de gaz și electricitate, precum și cu costurile carburanților... În realitate, trebuie să ne așteptăm la mari scumpiri ale prețului apei, cu efecte în lanț asupra energiei (Hidroelectrică, Nuclearelectrică), agriculturii și facturilor finale la apa curentă. Nu e așa că, după inflație, scumpirea gazului, a energiei electrice, a carburanților, a alimentelor de bază, era „nevoie” și de o scumpire a apei? Nu ziceam mai sus că viața asta a noastră e o scumpă? Păi ziceam...

producției industriale). Printre altele, se susține că taxa este necesară pentru echitate, adică pentru a le da întreprinderilor europene care cheltuie mult cu energia „curată” un fel de consolare că și alții suferă pentru sănătatea planetei. Ironic, pe site-urile UE dedicate subiectului se face remarcă interesantă că, treptat, distribuția „gratuită” de certificate de CO2 către întreprinderile europene urmează să fie eliminate. Așadar, și întreprinderile europene vor plăti taxe pe amprenta de carbon. Bine, oricum întreprinderile europene (inclusiv cele românești) plătesc certificate de CO2 cu titlu de sancțiune că nu fac investițiile și ajustările tehnologice necesare unei energii „verzi”. Nu prea există întreprinderi care să nu utilizeze deloc tehnologii „murdare”, cu amprentă de carbon, pentru a primi gratis aceste certificate. Ba da, cred că există – e vorba de întreprinderile care se închid temporar sau definitiv, cum a fost cazul Mittal Steel Galați (actualmente, Liberty Steel, înainte de privatizare, Sidex). Doar că în

europene vrea să continue să existe, achiziționează aceste certificate, la aceste prețuri. Dacă nu face anual ajustările necesare „curățirii” de carbon, plătește amenzi de 2 și, respectiv, 4 ori mai mari (în trepte de gravitate). De exemplu, întreprinderile europene trebuie să captureze fumul, să îl stocheze la 3500 de metri sub pământ și să facă acest gen de vânare de vânt permanent, pe toată perioada cât există. Din acest motiv, întreprinderi românești esențiale, cum ar fi Complexul Energetic Oltenia, sunt în faliment de facto, având datorii, rezultate aproape exclusiv din acest ETS, de miliarde de euro. Acesta este motivul pentru care state membre ale UE, ca Italia și Germania, au cerut suspendarea ETS. Italia, de altfel, a programat ieșirea unilaterală din acest sistem, începând din mai 2026. Este ridicol, dar prețul certificatelor CBAM se stabilește după prețul certificatelor de CO2, din acest ETS. Este sarcastic, dar UE se bazează, ca sursă de finanțare a creditelor și deficitelor uriașe pe care le-a făcut cu pandemia, lupta

energiei și a efecte indirecte majore în industrie, agricultură, comerț, transporturi și turism pe care le au politicile greșite ale UE și conjuncturile geo-politice groaznice cu care ne confruntăm. Este vorba de produse sau materii prime de genul cimentului, îngrășămintelor, energiei, petrolului și carburanților, oțelului, aluminiului și hidrogenului. Ce să vezi? Un parlamentar socialist olandez, Chahim pe numele lui, a propus un raport de ajustare a acestei propuneri, care reîntoarce proiectul la starea regulamentului CBAM de acum, ba chiar îl face să fie și mai strict pe partea „verde”.

Raportul propune, în mod incredibil, extinderea domeniului CBAM și, mai ales, reducerea perioadei de trecere către certificate de CO2 plătitibile de industria europeană. Raportul susține că UE nu își poate permite să renunțe la industria curată. Mă întreb dacă UE își poate permite falimentul. Mă întreb cine va mai lupta cu clima, după falimentul UE și al statelor membre. Și mă mai întreb: pe cetățeni îi întrebă

contemporană. E o scumpă... Prețul apei curente, inclusiv cea potabilă, a crescut cu 15 la sută de la 1 ianuarie 2026. Așa-i că nu știați? Păi, întrebați ANRSC, că ei au aprobat majorarea. Cică ar fi făcut operatorii investiții... Nu că am vedea îmbunătățiri din astfel de investiții – de exemplu, în sezonul ploios, când or să vină „ruperi de nori”, canalele administrate de Apa Nova în București, ca de obicei, n-or să facă față și iar ni se inundă subsolurile, iar ne umplem de țânțari de la apele reziduale împruțite, iar miroase a sulf apa de la chiuvetă... Plus că ANRSC (la braț cu ANPC) andosează practica ilegală a percepției unui tarif pentru colectarea apei de ploaie (apa meteorică) și a unei taxe municipale ilegale asupra apei reziduale.

Și mai interesant... Dat fiind un „jalon” din PNRR, ministra useristă a mediului a lansat în dezbatere publică un proiect de creștere a taxelor și a redevențelor pe apa utilizată comercial, agrar sau industrial. Chestia o să devină efectivă din iunie, că așa

ONG-ul, statuia lui Octavian Goga și marota...

Petru Jipa

De ce marotă...? Pentru că începem cu ideile obsesive „Să dărâăm statuile scriitorilor, așa ne cere politica.” O propoziție care aterizează ca o piatră aruncată în apă liniștită: unda este mică la început, dar tremurul călătorește adânc, în biblioteci, săli de clasă, colțurile liniștite unde se nasc și se îngroapă cuvintele. Nu este vorba doar despre bronz sau marmură; este vorba despre memorie

radierele au încercat să-l reducă la tăcere. Ceea ce este cu adevărat demolat aici nu este granitul, ci continuitatea. Când îl răsturnăm pe scriitor, rupem firul dintre conștiința trecută și alegerea prezentă.

Confundăm cenzura cu critica, ștergerea cu evoluția. O democrație sănătoasă nu își igienizează canonul literar, îl interoghează, îl extinde, îl argumentează tare, cu înverșunare, în spațiul public. Dar a alunga statuia înseamnă a alunga conversația însăși. Este mai

statuie poate fi reformată. O propoziție, odată cenzurată, poate dispărea înainte de a fi măcar scrisă. Așadar, lăsați statuile să stea nu ca idoli, ci ca martori. Lăsați-le să adune ploaie, pene de porumbel și graffiti adolescentini, nu pentru că sunt impecabile, ci pentru că sunt „acolo”, încăpățanate, incomod, uman acolo. Lăsați studenții să se certe cu ele, să le revizuiască în eseuri, să le traducă în noi urgențe.

Lăsați următoarea generație să nu moștenească o piață

într-un dans tăcut, zilnic, al responsabilității și absurdității. ONG – organizația non-guvernamentală nu este doar o entitate juridică; este un vas. Un vas pentru curaj civic, pentru memoria de la bază, pentru insistența încăpățanată că unele adevăruri trebuie documentate, unele voci amplificate, unele nedreptăți numite chiar și atunci când nimeni nu ascultă. Sosește cu foi de calcul și sondaje, cu cereri de granturi și formulare de consimțământ conforme cu adevărul. Bate la

adăpost pentru femei din Cluj așteaptă șase luni reînnoirea unui permis, în timp ce cazurile de violență domestică cresc; când o organizație de supraveghere a mediului din Tulcea este rugată să prezinte aceeași hartă, certificată, notarială în trei formate diferite pentru trei ministere diferite; când o inițiativă pentru educația romilor este lăudată la Bruxelles, dar blocată la București din cauza lipsei unei cratime într-o anexă în limba română, marota nu este folclor. Este infrastructură.

asediată, despre care voci primesc piedestaluri și care sunt șterse. Statuile scriitorilor nu sunt monumente de piatră, ci de sediment: straturi de gândire, disidență, dor și adevăr comprimate în timp. Mihai Eminescu nu stă pe un soclu în București pentru a admira vremea, stă acolo pentru că versurile sale au cartografiat cândva sufletul unei națiuni care învață să-și rostească propriul nume.

Ion Luca Caragiale nu privește inexpresiv de pe o bancă în parcul din Ploiești, privește, nemișcat, cu o ironie ascuțită de decenii, amintindu-ne că puterea, atunci când nu este examinată, își repetă întotdeauna farsele. A demonta astfel de figuri nu este iconoclast, este amenzie deghizată în reformă. Politica poate da ordinul, dar istoria nu primește ordine. Așteaptă. Își amintește. Se întoarce adesea în limbajul pe care

ușor să rupi o mână de bronz decât să te lupți cu ideile pe care le-a ținut odinioară sus. Este mai ușor să reduci la tăcere o voce din secolul al XIX-lea decât să confrunți ecourile incomode pe care încă le aruncă în titlurile de astăzi.

Și totuși să fim preciși: niciun scriitor nu este sacru dincolo de orice control. Naționalismul lui Eminescu, ambiguitățile lui Caragiale, compromisurile lui Sadoveanu acestea nu sunt defecte de șters cu aer, ci linii de falie de studiat. Pericolul nu constă în a pune sub semnul întrebării scriitorul, ci în a delega această chestionare decretului politic. Când Ministerul decide care condei trebuie să cadă, literatura încetează să mai fie o oglindă și devine un buletin informativ al ministerului. Când statul se desemnează curator al memoriei culturale, nu păstrează patrimoniul îl transformă într-o armă. O

igienizată, ci o arhivă încărcată, crăpată, contestată, vie. Pentru că, în momentul în care lăsăm politica să dicteze care scriitori merită să fie condamnați, renunțăm nu doar la memorie, ci și la însăși gramatica rezistenței. Și fără această gramatică? Nu va mai rămâne nicio propoziție de demontat.

ONG – ul și marota. Două cuvinte, dar apare și al treilea și al patrulea „Statuia lui Octavian Goga” care la prima vedere, par lumi separate: unul un acronim birocratic zumzând de gravitate instituțională, celălalt o fantomă folclorică din amurgul transilvănean pe jumătate glumă, pe jumătate avertisment, marota care fură somnul, fură rațiunea, fură timpul însuși.

Totuși, în România de astăzi, nu doar coexistă. Se orbitează una în jurul celeilalte precum niște corpuri cerești neliniștite, prinse

uși cu date în mână și demnitate în postura sa. Dar apoi există marota. Nu baba mitică din poveștile bătrânelor, ci încarnarea ei modernă: ceața târâtoare a întâzierii birocratice, cerința fantomă care se materializează doar după trei revizuri, întâlnirea programată pentru „săptămâna viitoare” care se dizolvă în „când ciclul bugetar se aliniază” o expresie la fel de evazivă ca fumul. Marota nu țipă; oftează. Nu refuză, uită. Nu obstrucționează „reclasică”. Și aici se află tensiunea: nu între bine și rău, ci între intenție și inerție.

Fiecare ONG care își depune raportul anual la timp duce un război tăcut nu împotriva corupției în sensul grandios, care atrage atenția, ci împotriva tiraniei mai tăcute a marotei: erodarea impulsului, sufocarea lentă a bunăvoinței de către ceața procedurală. Când un

Este prăpastia dintre politică și practică, dintre promisiune și agrafă. Mă gândeam să pun și eu o întrebare: domnilor cu „onegheuri” (vorba unui fost dar actual „gânditor de „elită”) voi cunoașteți opera poetică acestui scriitor? Dar să fie pace, iar marotă mai înseamnă și acel sceptru cu clopoței pe care îl purtau bufonii.

A treia mare criză petrolieră a lumii și adevăratul risc pentru Europa: subsumarea „șocului petrolier” (în derulare) politicilor păgân anti-cetățenești ale Bruxelles -ului...

Cezar Adonis
Mihalache

Șocul produs de haosul, dar, mai ales, de hoția managementului „europenist” al clicii de la Bruxelles, nu ar fi atât acela de a fi puși față în față cu inevitabilele raționalizări ale produselor petroliere în întreaga Europă, ci acela ca acestea să devină esența următoarei politici strategice a UE... Pentru multă vreme... Căci, nu vom avea parte de o raționalizare temporară, nici măcar de una strict-conjuncturală... Ci de o limitare ce ar putea deveni însăși paradigma de supraviețuire a actualei structuri europene... În fapt, realitatea este că raționalizarea nu ne va ajuta... Și nu va fi nicicum un „colac de salvare” al Europei... Ea, esențialmente, se va referi majoritar la stocurile existente (limitate, dară) și prea puțin la ceea ce va mai veni din fluxurile de rafinare (continuitatea)... Or, pentru a aplica politici de raționalizare trebuie să ai asupra a ceea ce să le aplici, și nu doar mecanismul de limitare... Sigur, în formula lui „de sistem”, aceea de a aborda lucrurile într-un mod simplist, mai ales când interesele financiare ale clicii bruxeleze nu mai sunt satisfăcute, când nu mai are de unde să fure, când nu mai are „pnrr” -uri și mecanisme „de redresare” a industriilor și economiilor naționale pe vari „teme” (de la vaccinuri pandemice, la industria de armament și însăși industria

războiului), Bruxelles -ul nu-și va mai activa centrele de influență... Va lăsa lucrurile să curgă în siajul aceluia analfabetism funcțional paneuropeanizat al liderilor, politicienilor, specialiștilor și chiar experților din diferitele domenii „de competență”, un analfabetism ce a dublat nepăsarea și neimplicarea dincolo de propriile interese de legegii și sinecristi ai parlamentarilor și experților UE, și de care Bruxelles -ul clicii politico-globalizatoare s-a folosit ani la rând...

Când penuria de combustibili, nu doar că își va înfige ghearele punctual, sectorial, la nivelul a tot mai multor economii europene, ci acestea vor rămâne agățate de pieptul oricui dezgolit al unor națiuni desuveranizate prin propriile decizii și planuri de „salvgardare” (a propriilor stocuri, a resurselor, a fluxurilor de rafinare), UE bruxelez va oferi și „soluția” (aproape finală...): impunerea raționalizării combustibililor... Iar singura ei preocupare va fi aceea de a-și salva imaginea de avatar al leadership -ului European, furnizând metodologia de raționalizare și, poate, motivația impunerii raționalizărilor (evident, una de „factură” ecologistă)... Asta chiar dacă, fundamental, impunerea raționalizării va încălca însuși rolul inițial al UE, cel puțin în viziunea părinților fondatori (și ai liderilor de până mai ieri ai Europei), acela de a asigura pacea și bunăstarea cetățenilor europeni. Bunăstarea, nu min-

ima subzistență care bate astăzi la ușa a tot mai multor țări europene... Iar înainte ca liderii europeni nonbruxelizați (la nivel de „camorra” servilismului globalist ori împăienjeniți în analfabetismul funcțional al argaților de care clică bruxeleză s-a înconjurat – inclusiv prin anularea unor procese electorale și reluarea lor până la ieșirea din urnele măsluite a personajelor supus-slugarnice), Bruxelles -ul va generaliza și mecanismul de reglementarea a raționalizării europeniste: amprenta de carbon. Descentralizată de la nivelul punitiv de țară (prin politicile de tip „Poluatorul plătește” și confecționarea a fel și fel de „certIFICATE” pentru a mai acorda economiilor europene dreptul de a mai polua ori nu, plătind și/sau vânzând aceste certificate de poluare), descentralizată, așadar, spre zonele imediat inferioare vizate de politica păgân anti-cetățenească a Bruxelles -ului, prin impunerea amprentei individuale de carbon (și restricționarea inclusiv a dreptului de utilizare a autoturismelor și, în consecință, a limitării consumului de combustibili). Apoi, din această deja a treia mare criză petrolieră a lumii, Bruxelles -ul va deriva, spre deosebire de conjuncturile și evoluțiile specifice primelor două mari crize petroliere (anii '70) o extensie din sfera strictă a raționalizării vânzării de combustibili, prin invocarea necesității aplicării factorului coercitiv al amprentei de carbon asupra întregului comportament

de consumator (cvasireglementat) al cetățeanului european, spre toate acele zeci de mărfuri fabricate pe baza produselor petroliere (pentru obținerea materialelor sintetice atât de utilizate astăzi și aflate deja, în mare parte, sub asediul unor proceduri de „infringement” a comportamentului consumatorilor prin reglementare; precum produsele din plastic).

E adevărat, va rămâne strict la decizia statelor europene (încă tributare unor minime drepturi fundamentale asigurate propriilor cetățeni) felul în care acestea vor reacționa... Pentru că, poate prima raționalizare trasată de către Bruxelles, și care va viza stocurile statelor, nu va lovi atât de adânc... Dar în momentul în care aceste stocuri (limitate) se vor diminua și se va pune problema raționalizării resurselor de petrol de care dispun unele țări, lucrurile se vor schimba radical. Pentru că, atunci, va fi o suprapunere, ca mecanism obligatoriu impus de către Bruxelles pentru supraviețuirea Europei (și pe care acesta îl folosește și pentru supraviețuirea propriei clicii) a raționalizării cu un soi de „naționalizare”... O „europenizare” a resurselor acelor state, dar și a structurilor de rafinare (și, prin extensie, de fabricare a oricărui având la bază produsele petrochimice ca materie primă). De fapt, o rechiziționare, poate chiar în numele războiului pe care clică bruxeleză îl vrea la porțile Europei... Pentru că rechiziționarea (stocurilor,

resurselor, fabricilor, materiilor prime) va fi, în final, singura soluție pe care o va mai avea blocul comunitar în fața acestei crize... Și, dacă va fi nevoie, o va face inclusiv prin aruncarea unei părți a Europei în conflictul ținut fierbinte la marginile UE... Și se prea poate ca (și nu atât, „postfactum”), liderii europeni și ciracii lor să explice raționalizarea carburanților prin faptul că soluțiile tehnice și diplomatice pe care le avea la dispoziție Bruxelles -ul au eșuat. Dar, de fapt, au eșuat pentru că Bruxelles -ul a vrut asta, știind bine că stocurile erau în sine limitate, fiind doar o extensie iluzorie a unui orizont de timp de care Europa nu mai dispunea de la prima „blocadă” a „oleo”- și gazoducturilor, iar „alternativa”, deschiderea unor noi rute de aprovizionare, s-a destrămat rapid, orizontul asigurării unor noi de situri de aprovizionare fiind mai restrâns chiar decât orizontul de timp al Europei... Atât din cauza impunerii inițiale a „ruperii” Europei de gaz și petrolul rusesc, dar și prin rătăcirea în cacealmău „unchiului Sam” a accesului la petrolul iranian, în prezent, Europei rămânându-i disponibilă doar o „picătură” de petrol, în raport cu necesitățile ei zilnice, din sursele din Arabia Saudită și Emiratele Arabe Unite, și poate și din fluxul de completare pe care îl va intermedia „unchiul Sam” din ceea ce a confiscat, acaparat, preluat pentru a revinde (din Venezuela)...

Nouă molii stacojii...

Viorel
Patrichi

În sfârșit, președinta Curții Constituționale a explicat de ce acest organism supras-tatal și suprapartinic a anulat alegerile: un candidat a devenit brusc prea popular cu ajutorul rușilor și trebuia oprit. Ea nu a explicat și de ce Călin Georgescu și Elena Lasconi au fost eliminați complet de pe lista candidaților când s-au re-luat alegerile. Simina Tănăsescu manifestă convingerea (!) că așa trebuia procedat și că nu s-a încălcat Constituția prin anularea dreptului de a alege și de a fi ales, și că nu a fost comandă politică. Dimpotrivă, „o țară întreagă știe” (expresia revine de mai multe ori) că așa trebuia procedat după „desecretizarea documentelor” pe care „o țară întreagă le-a cunoscut”. Coccoțată pe purcoiul de bani, cucoana sfidează orice jenă elementară, la fel ca tapirul care a ieșit la pensie ultraspecială. AȘA dOAMNĂ MAI RAR!... „Hotărârea noastră e publicată în Monitorul Oficial (...) Motivele țin de încălcarea drepturilor electorale ale alegătorilor, încălcarea dreptului de a fi ales al candidaților și nerespectarea flagrantă a regulilor referitoare

la finanțarea campaniei electorale. Sunt trei motive extrem de solid ancorate în textul Constituției noastre”, a explicat Simina Tănăsescu într-un interviu acordat pentru TVR Info. „Ele țin de competența CCR, în măsura în care vorbim de drepturi fundamentale de tip electoral. Și sunt motive care au fost detaliate într-o hotărâre care a trecut destul de multe teste juridice, și testul Comisiei de la Veneția, și testul Comisiei Europene. Motivele sunt bine prezentate în Hotărâre”, a subliniat ea. Să chiorăști tu că a fost de acord Comisia de la Veneția cu abuzul vostru fără precedent?! Fiindcă până și Stalin falsifica alegerile, dar nu a îndrăznit vreodată să le anuleze. O asemenea decizie frizează apocalipsa totalitară. De aceea, majoritatea românilor vorbesc despre lovitura de stat prin folosirea Curții Constituționale. Despre faptul că CCR validează deja primul tur al alegerilor prezidențiale, apoi a decis anularea întregului proces electoral, președinta Curții Constituționale a spus că decizia a fost luată după ce „împreună cu o țară întreagă am luat cunoștință de informațiile din documentele desecretizate”. Iar din acele documente desecretizate, judecătorii CCR au fost interesați de acele informații legate de modul în care s-a

desfășurat campania, a mai spus Simina Tănăsescu. „Într-o primă fază, CCR a validat primul tur al alegerilor, iar asta s-a întâmplat într-o zi de luni. Anularea întregului proces electoral, nu doar al primului tur, ci în întregime tot procesul – asta înseamnă de la faza depunerii candidaturilor – s-a produs într-o zi de vineri. (...) Nu toate candidaturile ajung la CCR decât dacă au fost contestate. Unele candidaturi nu au ajuns deloc la nivelul CCR. Unele aspecte nu sunt în competența CCR, ci a altor instituții ale statului care se ocupă de modul de desfășurare a campaniei în mass-media. Chestiunile legate de campanie și finanțare au făcut obiectul analizei la finalul procedurilor, când trebuia validat ansamblul alegerilor. (...) Încălcarea dreptului de vot al cetățenilor chiar cred că nu aveam cum să o stabilim anterior. Împreună cu o țară întreagă, și noi am luat la cunoștință de documentele care au fost desecretizate, și am avut nevoie de un timp de procesare a informațiilor din acele documente, care au fost desecretizate într-o mișcare fără precedent”. Nu a fost deloc ușor pentru moliile de la CCR. Cum să dai cu parul și să anulezi alegerile? „N-a fost o decizie ușoară, n-a fost una pe care să ne-o dorim, n-a fost

ceva la care să ne fi gândit vreodată că am putea să ne confruntăm, însă a fost o decizie asumată. Informații pe care nu le-am avut și le-am avut nimeni înainte ca ele să fi fost desecretizate, au necesitat un timp de înțelegere și de gândire asupra argumentelor... Din perspectivă juridică, mai exact, ne-au interesat din acele documente chestiuni legate de modul de desfășurare a campaniei electorale, pe care nu le aveam, nu le știam. Când documente desecretizate arată faptul că e posibil ca într-o campanie electorală (un candidat) poate să aibă un salt spectaculos de popularitate cu cheltuieli absolute inexistente, sau cel puțin declarate a fi zero, asta este o informație pe care nu o aveam anterior și pe care a trebuit să o analizăm din perspectivă constituțională. (...) Realitatea obiectivă rămâne aceeași: unele informații au fost cunoscute în spațiul public abia după desecretizarea acelor documente”, a explicat Simina Tănăsescu.

Cucoana a rămas în același delir de grup: „Informații pe care nu le-am avut și le-am avut nimeni înainte...” Cum adică? Cei nouă judecători au decis, la 6 decembrie 2024, anularea întregului proces electoral cu privire la alegerea

președintelui țării și reluarea acestuia de la zero, în integralitate. Decizia, luată cu unanimitate de nouă voturi, a intervenit după ce Curtea validase primul tur de scrutin, dar asta nu le preocupă defel pe cele nouă molii stacojii. Cu o zi înainte de decizia de anulare, CCR a primit patru sesizări în care se solicita anularea rezultatelor de la primul tur al alegerilor prezidențiale. Sesizările au fost formulate după desecretizarea rapoartelor înaintate în Consiliul Suprem de Apărare a Țării (CSAT) de către serviciile de informații, în care „s-a constatat că au avut loc acțiuni ale unui actor cibernetic statal” și că „România este o țintă pentru acțiuni hibride agresive ruse”. Adică milioane de români au votat fiindcă așa le-a poruncit Putin! Și când Putin poruncește, până și țărani care votau din moși strămoși cu pesedeu au votat acum pentru Călin Georgescu. Asemenea otrepe sfidează bunul simț elementar când justifică reluarea scrutinului după ce ambii finaliști au fost excluși de pe liste. Poate eu voiam să votez pentru Elena Lasconi și mi s-a luat acest drept. Dragi tovarăși și naș Floreo, rămâne ca în gară. Ca în gara lui Kim din Coreea de Nord...